

Astrid Fjendbo og Stefan Lægaard

Professor Plus og regnemaskinen

Professor Plus og regnemaskinen

© Astrid Fjendbo, Stefan Lægaard og Forlaget Pind og Bjerre, 2023

Tekst og idé: Astrid Fjendbo
Illustrationer: Stefan Lægaard
Redaktør: Erik Bjerre

ISBN: 978-87-92435-81-1

Tryk: Kolind Bogtrykkeri, Kolind

Forlaget Pind og Bjerre
Grenåvej 664 C
8541 Skødstrup
www.pindogbjerre.dk

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner eller virksomheder, der har indgået aftale med Copydan Tekst & Node, og kun inden for de rammer, der er nævnt i aftalen.

Astrid og Stefan har også skrevet og illustreret
En dag uden tal, Forlaget Pind og Bjerre 2020

Astrid Fjendbo

**Professor Plus
og regnemaskinen**

**Illustreret af
Stefan Lægaard**

**Forlaget
Pind og Bjerre**

“To og otte er venner, fordi...” blæser det ud af højttaleren i klassen. “... de giver ti.” Alle i Maries klasse synger med, undtagen Marie. “Tre og syv er venner, fordi... de giver også tiiii.”

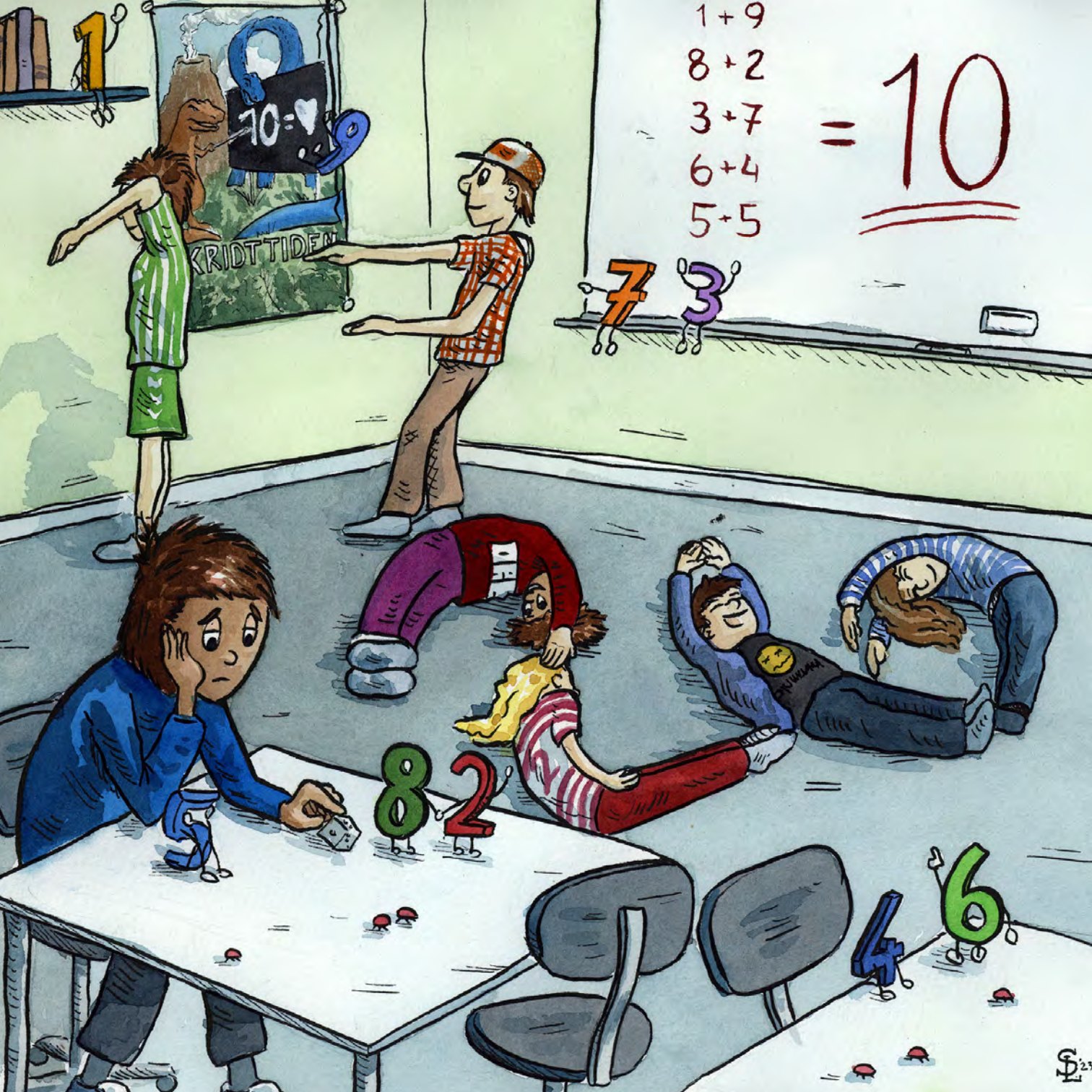
Maries lærer kalder sangen for “tier-venner-sangen”. Det er en mærkelig sang, synes Marie. Kan tal være venner? Og kan tre og otte ikke være venner, bare fordi de giver elleve? Og hvad med fem? Har fem kun sig selv som ven? Det er da synd, synes Marie.

Matematiktimen er i fuld gang, og mens de andre synger med så højt de kan, kigger Marie opgivende ud af vinduet og ned på legepladsen. Hun forestiller sig, at et og ni spiller bold, to og otte leger fangeleg. Fem leger alene.

Omkvædet starter forfra. “En og ni er venner fordi...” lyder det igen, “... de giver ti.” Nu skal børnene vise tallene med deres kroppe, mens de hører sangen. Marie bliver siddende og ruller med øjnene.

Der er ben og arme alle vegne, og børnene griner og vælter rundt, når de ikke kan følge med.

- 1+9
- 8+2
- 3+7
- 6+4
- 5+5

$$= 10$$

KRITTIDEN

$$10 = ♥$$

7 3

8 2

4 6

Da Marie har fri fra skole, tager hun sin taske på ryggen, tænder for musikken på sin telefon og stikker sine høretelefoner i ørerne. “Na... na... na... mmm...,” nynner Marie til musikken, mens hun går hjem.

Den tredje sang er “tier-venner-sangen”. Arghh... tænker Marie og stopper med at nynne. Jeg er ikke sikker på, at de nogensinde bliver mine venner.

Pludselig skratter Maries høretelefoner, og musikken holder op. Marie stopper op og tager høretelefonerne ud. Øv, ikke mere strøm på telefonen, tænker Marie og banker let på den. Hun er stoppet foran sin nabos hus. “Professor Plus” står der på havelågen, og bag hækken kan Marie høre professoren arbejde. Det skramler og klirrer. Gad vide, hvad hun arbejder på i dag, tænker Marie, mens hun stopper høretelefonerne i tasken. Det er noget med glas, tænker Marie, da hun pludselig hører lyden af glas, der splintres mod en flise, og professoren, der udbryder “av, uh.. plaster, plaster...”

Professor Plus er altid i gang med opfindelser, og nogle er mere vellykkede end andre. Marie er vild med maskinen, der laver æblemost på flasker direkte på æbletræet.

“Hej,” råber Marie, da hun åbner hoveddøren. Maries forældre er begge kommet hjem før hende.

“Hej Marie,” lyder det fra Maries forældre. De sidder begge ved spisebordet med hver deres computer, men de er ikke tændt. På bordet ligger en sur strømpe. Der er en underlig stilhed, og Marie kan fornemme, at noget ikke er, som det plejer.

“Hvad er der i vejen?” spørger Marie

“Pyhh...” siger Maries mor. “Det er helt galt.”

“Strømmen er gået og vores batterier er flade,” forklarer hendes far og river sig i håret.

“Og der er så meget, vi skal regne ud,” sukker Maries mor.

“Vi er på den,” siger Maries far. “Vi er så vant til at bruge vores computere og telefoner, at vi ikke kan huske, hvordan man regner uden.”

“Alle vores regneprogrammer,” sukker Maries mor.

“... men så kan vi jo heldigvis tælle,” konstaterer hun lidt opmuntret.

“Hør bare her,” fortsætter hendes far. “På lørdag, når du har fødselsdag, får vi gæster. Vi bliver syv voksne og fem børn, så vi skal dække bord til... vent lidt...”

Maries far viser først syv fingre, og så lægger han en bar fod op på bordet ved siden af den sure strømpe.

“Adr,” fniser Marie og holder sig for næsen. “Du har sure tæer!”

“En, to tre, fire, fem, seks, syv,” siger Maries far, mens han tæller sine fingre med næsen. “Otte, ni, ti, elleve, tolv,” fortsætter han, mens han akrobatisk tæller videre med næsen på de fem tæer. “Der skal dækkes bord til tolv.”

